Tanítványság: elhívás arra, hogy olyanok legyünk, mint a Mester

Hogyan olvassuk a Bibliát, hogy meg is értsük? Egy testvér nemrég feltette nekem ezt a kérdést, és ez nagyon jó kérdés. Elgondolkodom azon, én hogyan olvastam a Szentírást, és mindenki elgondolkodhat azon, ő hogyan olvasta.

Az idők során megtanítottak minket arra, hogyan olvassuk a Bibliát, és az egyik tanács az volt, hogy olvassuk sorban. Még egyfajta naptárt is összeállítottak: minden nap néhány vers az Ószövetségből és egy fejezet az Újszövetségből, és egy év alatt az egész Biblia el van olvasva. Csakhogy ha így olvassuk, ne várjuk, hogy sokat megértünk belőle. Tájékozódunk, ismereteket gyűjtünk, de nem sokat értünk meg.

Isten Igéje olyan, mint egy kirakós játék. Ha hiányzik egy darab, és még sosem láttad az egész képet, lehet, hogy rá sem jössz, mit ábrázol. Csak amikor minden darab a helyére kerül, akkor látod tisztán a képet.

Vegyünk az Úr segítségével egy példát a Szentírásból, és tanuljuk meg, hogyan kell a Bibliát tanulmányozni ahhoz, hogy örök életünk legyen, mert ez a végső cél. Miért jövünk a gyülekezetbe? Anyagi jólétért vagy az örök életért? Nyissuk ki Máté evangéliuma 28. fejezetét, és nézzük meg az Úr Jézus egyik tanításából, hogyan kell tanulmányoznunk.

Mindent Isten tervének rendelünk alá

Már az elején jegyezzük meg, hogy a Biblia nem mond ellent önmagának. Isten Igéje nagyon jól el van rendezve, és nincsenek benne ellentmondások. Ebből kiindulva így tanulmányozzuk: minden alkalommal, kivétel nélkül, amit olvasunk, azt Isten tervének rendeljük alá, hogy tanulmányozásunk e terv beteljesedéséhez vezessen bennünk.

Mi Isten terve? Egyesek azt mondják: az üdvösség. Mások azt mondják: Krisztus ábrázatának helyreállítása bennünk. Isten terve az, hogy az Úr Jézus testvérei legyünk. Isten eleve ismert minket, és a világ megalapítása előtt elrendelte, hogy hasonlók legyünk Fia ábrázatához, ahogyan Pál írja a Róma 8:29-ben, hogy Ő legyen az elsőszülött sok atyafi között. Ez Isten terve, és minden dolog ennek van alárendelve.

Ha őszinték vagyunk, el kell ismernünk, hogy senki sem tanított meg minket arra, hogy hasonlók legyünk Isten Fia ábrázatához. Minden az üdvösségre szűkült le: hogy üdvözüljünk. És akkor mi marad nekünk? Csak Isten irgalma, kegyelme, a bűnbocsánat. De így az egész Bibliának semmi értelme sincs. Amikor csak a bűnbocsánat szemszögéből tanulmányozzuk, azt látjuk, hogy a dolgok nem így vannak elrendezve benne. Isten célja az, hogy hasonlók legyünk Fia ábrázatához.

Tegyetek tanítványokká

Ezzel a tervvel a szemünk előtt olvassuk Máté 28 19. és 20. versét, ahol az Úr Jézus ezt mondja: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig."

Az Úr Jézus ezeket a szavakat Isten tervének rendeli alá. Ha Isten terve csupán a bűnbocsánat volna, mi értelme volna a parancsnak: „tegyetek tanítványokká"? Egyeseket tanítványokká tennénk, másokat pedig nem? Egyesek tanítványok volnának, mások csak keresztyének, egyesek feljebb, mások lejjebb? Az Úr Jézus nem így mondja. Azt mondja: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká". Akkor nekünk is tanítványoknak kell lennünk. De miért, és kinek a tanítványainak? És mit jelent valójában tanítványnak lenni?

A tanítvány olyan akar lenni, mint a mestere

A román bibliafordításban a tanítványra használt szó szegényes: leginkább az inast, a mesterségre tanuló ipari tanulót juttatja eszünkbe. Az iskolában azt tanultuk, hogy az inas az, aki tanonciskolába jár, hogy a mesterektől mesterséget tanuljon. A mester szó tudást, szakértelmet jelöl. A Szentírásban használt szó azonban követőt jelent, és értelme eltér attól az inastól, akit ismerünk. A tanítvány az, aki követi és továbbviszi a Mester, az Úr tanítását.

Miért akarja az Úr Jézus, hogy az Ő tanítványai legyünk? Hogy válaszoljunk, ismét Isten tervének rendeljük alá az Igét. A közönséges iskola tanulója mesterséget tanul. De mi a célja az Úr Jézus tanítványának? Hogy mesterséget tanuljon Tőle?

Egyszer tanulmányoztam, mit jelentett tanítványnak lenni az Úr Jézus idejében. A tanítványok átvették rabbijuk, tanítójuk nyelvezetét, és úgy kezdtek beszélni, ahogyan ő beszélt. Átvették a szokásait és egész lényét. Mindenáron olyanok akartak lenni, mint a tanítójuk.

Így nézve minden megváltozik. Hogyan kell élnünk? Úgy, mint az Úr Jézus. Ha meg akarok tisztulni, meddig kell elmennem? Nem én szabok határt: olyan tisztának kell lennem, mint az Úr Jézus. Ez a mérce, nagyon magas mérce, de ehhez kell mérnem magam, mert tanítvány vagyok.

Az ördög ellopta a „tanítvány" szót, ezért ma szinte nem is halljuk. Mik vagyunk ma? Keresztyének, és ennyi. Az ortodoxok keresztyének, a katolikusok keresztyének. De melyikük tanítvány, olyan ember, aki követi a mesterét? Vannak-e az ortodox egyházban az Úr Jézus tanítványai?

Az Úr parancsa ugyanaz marad: először „tegyetek tanítványokká", azután a második parancs: „tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek".

Ez Isten terve. El kell mennem bárkihez, és meg kell tanítanom őt, hogy mindent megtartson, nem 95 százalékot. De ahhoz, hogy megtanítsam mindent megtartani, nekem kell elsőként mindent megtartanom. Ha én 90 százalékot tartok meg, a másikat is legfeljebb 90 százalék megtartására fogom tanítani. Ami pedig a maradék 10 százalékot illeti, ha meg vagyok győződve,

hogy azt nem kell megtartani, neki is azt mondom majd, hogy nem kell megtartania. A tanítványaim legfeljebb olyanok lesznek, amilyen én vagyok. Ezért vagyunk elhívva arra, hogy olyanok legyünk, mint az Úr Jézus, és úgy éljünk, mint Ő.

Amikor a Szentírást olvassuk, mindent ennek a tervnek rendelünk alá. Hová illik a bűnbocsánat? Neki is megvan a helye ebben a nagy kirakósban, de nem ez a középpont, és nem ez a legmagasabb pont. Nem mondhatjuk: „Itt van a bűnbocsánat, és ezzel Isten befejezte velem az üdvözítő munkáját." Isten nem fejezheti be ott a munkát.

Mi akkor az újjászületés értelme? Ha ennek a tervnek rendeljük alá, könnyen érthetővé válik: az újjászületéskor belépünk a tanítványok iskolájába, és megtanulunk olyanok lenni, mint a Mesterünk. Innen indul az élet. Pál ezt írja a 2Korinthus 5:17-ben: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden." Az új dolgok Istentől, az Úr Jézustól jönnek. A régiek pedig szintén alá vannak vetve Isten e tervének; ugyanígy ezek a versek is.

Az az ember, aki megáll a bűnbocsánatnál, azt mondja majd: „Testvérem, nem lett újjá minden. Bennem még sok régi dolog van. Haragban élek, ebben-abban élek." Miért él így? Mert nem kezdte el az iskolát.

Az iskolában tanulni kell valamit. Mondjuk, új mesterséget akarok tanulni, a hegesztést. Sosem hegesztettem, és nem tudok hegeszteni. Először megmutatják: „Ez a hegesztőgép. Ezek az anyagok, amelyekkel hegesztenek. Van elektromos gép, van gép, amely karbiddal vagy acetilénnel hegeszt." Ezeket sosem tudtam, de megtanulom. Ugyanígy haladjunk lépésről lépésre, és tanuljuk meg, mit jelent tanítványnak lenni.

Aki cselekszi az Atya akaratát

Az is számít, hogyan tanulmányozzuk Isten Igéjét. Ha csak sorban olvasnánk, az „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká… tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek" után a Márk 1:1 következne: „A Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának evangyéliomának kezdete." Ennek a versnek már nincs köze a tanítványsághoz, és a téma megállna Máté 28 két versénél. Pedig a Bibliában sok vers szól a tanítványokról. Nézzük meg először, mit jelent az, hogy „tegyetek tanítványokká", és mit tettek az apostolok: teljesítették-e a parancsot, vagy azt mondták: „Amit az Úr Jézus mondott, az nem olyan fontos"?

Emlékezzünk arra is, mit mondtunk az embernek, amikor evangelizáltunk. Azt mondtuk neki, hogy legyen olyan, mint az Úr Jézus, vagy azt: „Térj meg, mentsd meg a lelkedet, mert pokolba jutsz; van mennyország, van pokol, ott gyötrelem van", vagy: „Ne imádd többé a szentképeket, az bűn"?

Mielőtt megnéznénk, mit tettek az apostolok, nagyon fontos dolgot találunk a Máté 12:46–50-ben: „Mikor pedig ő még a sokasághoz szólott, ímé az anyja és a testvérei kinn állanak vala, beszélni akarván vele. És mondá néki valaki: Ímé, anyád és testvéreid kinn állanak, beszélni akarván veled. Ő pedig felelvén, monda annak, aki ezt mondotta néki: Kicsoda az én anyám? és kik az én testvéreim? És kinyújtván kezét tanítványaira, monda: Ímé, az én anyám és

az én testvéreim! Mert valaki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám."

János apostol ezt írja az 1János 2:6-ban: „Aki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." Hogyan élt az Úr Jézus? Tizenkét tanítványa volt, sőt több is, hiszen egy alkalommal hetvenet küldött ki. Rájuk nyújtotta ki a kezét, amikor ezt mondta: „Ímé, az én anyám és az én testvéreim!" Az Ő anyja és testvérei azok, akik hallgatnak rá és követik Őt. Máté 28 tanítására, az „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká" igére építjük azt, ahogyan Isten Igéjét tanulmányozzuk. És amikor tanulmányozzuk, szem előtt tartjuk, hogy ez az Ige nem mond ellent önmagának.

Az Apostolok cselekedetei 2. fejezetének 37. verse fölé valaki ezt a címet írta: „Az első keresztyének". Látni fogjuk azonban, hogy a keresztyén nevet mások adták a tanítványoknak, nem ők maguk adták maguknak. Ők tanítványok voltak, semmi más. Péter apostol, Pál apostol és a többiek nem azt mondták: „Mi keresztyének vagyunk." Azt mondták: „Mi az Úr tanítványai vagyunk." Vagyis Uruk tanításai szerint éltek, követték és továbbvitték azokat, semmit sem hagyva el belőlük.

Gondoljunk egy emberi tanítványra. Platónnak, Arisztotelésznek és a világ más jeles embereinek is voltak tanítványaik. Miért ismerjük ma Pitagorasz tételét, amelyet matematikaórán tanulunk? Mert Pitagorasznak voltak tanítványai, akik átvették a tanítását, és úgy hagyták, ahogy volt, nem változtattak rajta. Tanítása olyan világos és helyes volt, hogy nem lehetett megváltoztatni.

Sőt mi több: megváltoztathatjuk-e mi az Úr Jézus tanításait? Legalább egy kicsit, csak egy kicsit? Bizonyosan nem. Ezért ennek a szakasznak a fölé ezt kellene írni: „Az első tanítványok", mert akik követték az Urat és az apostolokat, tanítványok voltak, nem keresztyének.

Az első tanítványok, nem keresztyének

Az ApCsel 2:37–38-ban Péter prédikációja után ezt olvassuk: „Hallván pedig ezt, szívökben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Péter pedig monda nékik: Térjetek meg és keresztelkedjék meg mindenitek a Jézus Krisztus nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát."

Az eredményt a 41. versben látjuk: „Akik azért örömest vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájok csatlakozának azon a napon mintegy háromezer lelkek." A román fordítás itt kifejezetten azt mondja: a tanítványok számához adatott hozzá mintegy háromezer lélek. Jegyezzük meg jól: a tanítványok számához.

Gondoljunk egy közönséges iskolára, egy tanonciskolára. Új tanév kezdődik, és öt osztállyal több indul. Mik lesznek ezek az osztályok? Ugyanúgy tanulóosztályok, nem valami más. Ha az iskola célja hegesztőket vagy esztergályosokat képezni, akkor azokat, akik idén és a következő években jönnek, ugyanarra a mesterségre fogja tanítani. Éppen azért megyünk esztergályos szakiskolába, mert ott esztergálást tanítanak, nem mást. Ugyanígy azért jövünk az Úr Jézushoz, hogy az Ő tanítványai legyünk, és Ő megtanítson minket arra, hogyan élt. Így csatlakozott azon a napon

mintegy háromezer lélek.

A tanítvány többet tesz

Mielőtt továbbmennénk az Apostolok cselekedetei 6. fejezetéhez, gondoljunk el valamit. Próbálják meg valakinek azt mondani, hogy önök az Úr tanítványai, és meglátják, milyen nagy szemekkel néz önökre: „Micsoda, mi vagy te? Az Úr Jézus tanítványa?" Csodálkozik, mert ez kilóg a megszokottból. Manapság nehezen engedheted meg magadnak, hogy azt mondd: az Úr tanítványa vagy. Ahhoz, hogy megengedhesd, valóban tanítványként kell élned. Ha nem így élsz, mindenki rögtön rájön, hogy valami hamis.

A keresztyén névvel viszont megy a dolog. Bárki mondhatja: „Nekem megvan a hitem, hagyj békén. Én is keresztyén vagyok." Te is keresztyén vagy, én is keresztyén vagyok. De az Úr Jézus tanítványa vagy-e? Hányan mondhatják ezt el magukról?

A tanítvány utánozza a mesterét, annak tanításai szerint él, és továbbviszi azokat. Vita nélkül fogadja el a tanítást. Ha Mesterünk tanításai között ott van a lábmosás, akkor kötelességünk elfogadni, gyakorolni és továbbvinni. Ha nem gyakoroljuk és nem visszük tovább, nem vagyunk az Úr tanítványai.

Keresztyén viszont így is lehetsz, mert egy ilyen keresztyénnek szinte semmi kötelessége sincs. Csak annyit várnak tőle, hogy egy bizonyos helyen imádkozzon, tartozzon egy vallási mozgalomhoz, és dicsérje Istent. A tanítványnak többet kell tennie. És itt bonyolódnak össze a dolgok.

Minden nap tanulunk

Hogy ne érezzük magunkat elítélve, másképp tanulmányozzuk a Szentírást: fejezetenként, egy keveset innen, egy keveset onnan. Mindenből összefőzünk egy egyveleget, és a végén semmit sem tudunk és semmit sem értünk. Így kényelmesebbnek tűnik. De ha megtanuljuk, mit jelent tanítványnak lenni, ez felelőssé tesz bennünket. Akkor minden nap elmondhatjuk magunknak: „Én nem vagyok az Úr tanítványa. Nem tanítványként élek, hanem gondolataimban úgy élek, mint egy pogány."

Hogyan él egy tanítvány, és honnan kapja mindazt, amit tanul? A tanáraitól. Egy gyermek, aki hároméves szakiskolába jár, hétfőtől péntekig órákra megy, és mindegyik napon tanul. Mi is így teszünk Urunkkal? Legalább hétfőtől péntekig elmegyünk tanulni Tőle? Azt mondjuk, arra sincs időnk, hogy a Bibliát elolvassuk.

És amikor olvassuk, úgy teszünk, mint az a tanuló, aki a szakiskolai tankönyvből egy oldalt olvasna innen, egyet onnan, anélkül hogy összekapcsolná őket. Amikor a májról tanulsz, egyetlen sort olvasol el, aztán áttérsz egy sorra a szívről, majd valami másra? Vagy mindent elolvasol a májról, hogy mindent tudj, amit tudnod kell róla?

Kövessük ugyanígy a „tanítvány" szót az Apostolok cselekedeteiben, hogy lássuk, milyen egységes és pontos a Biblia, és hogy egyáltalán nem mond ellent önmagának. Az ApCsel 6:7-ben

ezt olvassuk: „És az Isten beszéde növekedik vala; és a tanítványok száma igen sokasodik vala Jeruzsálemben; a papok közül is nagy sokaság engedelmes vala a hitnek." Akik hitre jutottak, tanítványokká lettek. Még a zsidó papok közül is nagy sokaság jutott hitre, és lett az Úr Jézus tanítványa.

Továbbmegyünk az ApCsel 9:1–2-höz: „Saul pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegvén az Úrnak tanítványai ellen, a főpaphoz méne, és leveleket kére tőle Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe." Saul az, akiből később Pál apostol lett. Figyeljünk arra, mi van megírva: nem „a tanítványok ellen", hanem „az Úrnak tanítványai ellen". Ez nagyon fontos.

Az Úr Jézus nem csupán azt mondta: „Menjetek, és tegyetek tanítványokká." Azt akarta, hogy az Ő tanítványaivá tegyék az embereket: „Ti az én tanítványaim vagytok, ti viszitek tovább az én tanításaimat, másokat is az én tanításaimra tanítotok, hogy engem kövessenek." Mi a magunk tanítványaivá is tehetnénk embereket, ennek vagy annak az embernek a tanítványaivá. De ha az az ember csak 90 százalékát fogadta el annak, amit az Úr tanított, hová jutnak az ő tanítványai?

Az Úr Jézus ezt mondja a farizeusoknak a Máté 23:15-ben: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert bejárjátok a tengert és a szárazt, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és mikor azzá lett, a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál." Ezért kell az Úr tanítványainak lennünk, és akiket tanítunk, azoknak az Úr Jézushoz kell hasonlóvá lenniük, nem hozzánk. Jegyezzük meg: nem egyszerűen tanítványok, hanem az Ő tanítványai. Ezért gyűlünk össze: hogy mindnyájan az Úr Jézus tanítványaivá legyünk, és tanítványi életet éljünk.

Egy Úr, egy tanítás

Az ApCsel 11:26-ban ezt olvassuk: „És történt, hogy egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és sok népet tanítának, és hogy a tanítványokat legelőször Antiókhiában nevezték keresztyéneknek." A tanítványokat nevezték keresztyéneknek, nem a keresztyéneket tanítványoknak. Következésképpen minden keresztyénnek az Úr Jézus tanítványának kellene lennie.

Ha az Úr Jézus tanítványai volnának, létezne-e ennyi felekezet? Minden felekezetnek van valami eltérő, valami többlete. Nem akarok senkit befeketíteni, de vegyük példának Jehova Tanúit: van-e nekik valami többletük a pünkösdiekhez képest a tanításban, a hitelvekben? Ha ezek is, azok is az Úr Jézus tanítványai volnának, ugyanaz volna a tanításuk. Amikor azonban csak „keresztyének" vagyunk, könnyű különböző tanításokat vallani. Azt mondják, Isten ott van a baptistákkal is, az adventistákkal is, Jehova Tanúival is, a katolikusokkal is, és mindenki mással is.

De egy-e az Isten? Egy hit van-e és egy Úr? Ha egy Úr van, a tanítványok Őt követik, nem több urat. Vajon a Szent Lélek egyeseket a hetedik nap megtartására tanít, másokat a vasárnapéra? Két csoportra osztja-e a Szent Lélek az embereket, és ezeket is, azokat is üdvözíti? Ha az Úr Jézus tanítványai volnánk, sok probléma megoldódna. Különben mindenki azt mondja: „Nekünk ez a tanításunk, és ezt követjük." És ez azért van így, mert már nem hisszük, hogy az Úr Jézus

tanítványainak kell lennünk, mintha erre senki sem hívott volna el minket.

A tanítvány megtart mindent, amire a mestere tanítja. Az Úr Jézus ezt mondja a Máté 5:38–39-ben: „Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért, és fogat fogért. Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak." A tanítványok átveszik a mester tanítását. Akkor mivel indokolható, hogy egyesek a hadseregbe, háborúba vagy a rendőrséghez mennek? Ha az Úr Jézus tanítványai volnának, nem mennének. Átvennék az Ő tanítását, és továbbvinnék. Ha csak keresztyének vagyunk, úgy is lehet.

Láttuk, hogy az apostolok, az Úr Jézus tanítványai, maguk is tanítványokat tettek. Ha tanítványok vagyunk, mi is tanítványokat fogunk tenni, nem csupán keresztyéneket. Vannak olyan keresztyén csoportok, amelyeknek szintén van egy sajátos tanításuk, valami hozzáadott dolog: egyesek az Úr vacsoráját akarják egy bizonyos módon tartani, mások a zsidó ünnepeket akarják megtartani. De bárhol gyűlnek is össze, a gyülekezetnek tanítványok gyülekezetének kell lennie.

Valaki egy másik városból egyszer megkérdezte tőlem: „Mondják meg nekünk, milyen többletszabályaik vannak, hogy lássuk, alkalmazkodni tudunk-e." De mi történne, ha egy idő múlva valamelyikünk előállna egy többletszabállyal? Összegyűlünk, jól érezzük magunkat, és egyszer csak valaki azt mondja: „Testvérek, az Úr az éjjel megvilágosított, hogy tegyük ezt meg ezt." És úgy teszünk, mert ezt vagy azt „megvilágosította az Úr". Aki azonban az Úr tanítványa, nem állhat elő többletszabállyal. A keresztyének gyülekezetében ilyesmi előfordulhat.

Az Úr arra hív, hogy az Ő Igéjét kövessük, ne hozzáadott szabályokat. Ha valaki hibát talál engedelmességünkben, kérjük, segítsen nekünk, hogy még tisztábban járjunk ezen Ige szerint. Erre vagyunk elhívva.

Tanítvány vagy laikus keresztyén?

Nézzük meg, mit mond még Isten Igéje a tanítványokról. Nyissuk ki Lukács evangéliuma 14. fejezetét, hogy megtudjuk: kötelességünk-e tanítványnak lenni, vagy megmaradhatunk a laikus keresztyén állapotában. Egy ilyen keresztyén csak gyülekezetbe jár, énekel, imádkozik, és tizedet ad ott, ahol azt kérik. Ahol nem kérik, annyit ad, amennyit a szíve enged, és úgy gondolja, ez elég. De így tesz-e az Úr tanítványa? Elmegy a zsinagógába, imádkozik, és ennyi? A tanítvány úgy él, ahogyan a Mester élt. Ez egészen más, ez nagy elhívás.

A 25. verssel kezdődő szakasz címe: „Milyen legyen Jézus tanítványa?" Ezt a kérdést nekünk is fel kell tennünk, amikor a tanítványságot tanulmányozzuk. A közönséges iskolában a tanuló el-ellóg az órákról, puskázik, hazudik, és sok más ilyesmit csinál. Lehet-e ilyesmi az Úr Jézus iskolájában? Figyeljünk arra, ami a Lukács 14:25–27-ben meg van írva: „Mennek vala pedig ő vele sok sokaságok; és megfordulván, monda nékik: Ha valaki én hozzám jő, és nem gyűlöli atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És aki nem hordozza az ő keresztjét, és nem jő én utánam, nem lehet az én tanítványom."

Az Úr itt nem a tanítványaihoz beszélt, hanem nagy sokaságokhoz. Hajlamosak volnánk azt mondani, hogy ez túl kemény eledel, hogy a kemény eledel a felnőtteknek való, a sokaság pedig nem értené meg. Az Úr Jézus mégis a sokaságnak mondta ezeket a szavakat. Ez a tanítás nem egy felsőbb osztálynak szól, nem azoknak, akik nagyokká és erősekké lettek, hanem mindenkinek. Ha az Úr Jézus a sokasághoz beszélt, nekünk is a sokasághoz kell beszélnünk. Ez a munka nincs néhány szakembernek fenntartva.

Az iskolába lépés feltételei

Hogy világosabb legyen, használjunk egy szemléltető képet. Ezekben a versekben az Úr Jézus megmutatja, hogyan lehet belépni a tanítványság iskolájába, és milyen felvételi vizsgát kell tenni ahhoz, hogy felvegyenek. Nem leszel tanítvány csak azért, mert te elhatároztad, hogy az leszel. Ezt a döntést további döntések követik. Világosan tudnunk kell, hogy ezeket az iskolába lépéskor követelik meg, nem a végén. Ha nem teljesítem őket, az Úr nem vesz fel.

Nagyon egyszerű volna azt mondani, hogy az üdvösség útja csupán ez: higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz. E számítás szerint ha üdvözültél, a tanítványok iskolájában is vagy, és ha a tanítványok iskolájában vagy, már el is végezted. De a dolgok nem így állnak. Céllal leszünk tanítványokká, és ezt a célt hamarosan meglátjuk. Az Úr nagyon világosan mondja, hogy aki nem hordozza a keresztjét és nem megy Őutána, nem lehet az Ő tanítványa. Ha nem megyek a Mester után, és nem követem a tanításait, nem lehetek az Ő tanítványa. A 33. vers hozzáteszi: „Ekképpen azért valaki közületek, aki el nem hagyja minden vagyonát, nem lehet az én tanítványom."

Ezek az iskolába lépés feltételei. Az üdvösséghez, ahogyan sokszor értik, nem tűnnek olyan soknak a feltételek: felemeled a kezed, átadod az életed, és kész. Egy ember így szólhatna: „Én húsz évvel ezelőtt születtem újjá, de azóta semmi sem történt. Akkor letettem az italt és a dohányzást, volt erőm, és sikerült. Aztán ott megálltam. Azóta folyton tisztulok, folyton hagyom el a bűnöket, de azok újra meg újra rám törnek."

Az újjászületés célja azonban a tanítványság iskolájába való belépés. Ezért meg kell kérdeznünk magunktól: mikor léptem be tudatosan ebbe az iskolába, hogy átformálódjak az Ő ábrázata szerint? Az átformálódás nem úgy jön, hogy alszom, reggel valamivel hasonlóbbként ébredek az Úr Jézushoz, másnap még hasonlóbbként. Ez munka. Az Úr Jézus arra hív, hogy jöjjünk Hozzá, és tanuljunk Tőle (Máté 11:28–29). Ha ezeket a feltételeket nem teljesítjük, nem léphetünk be az Ő iskolájába, és nem lehetünk az Ő tanítványai.

Jegyezzük meg, mit mond a Lukács 14: aki nem hordozza a keresztjét és nem megy az Úr után, nem lehet az Ő tanítványa. Ugyanezt a gondolatot találjuk a Lukács 9:23–24-ben: „Mindeneknek pedig mondja vala: Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt."

Ezek a versek összefüggenek Lukács 14 verseivel. Így kell tanulmányoznunk Isten Igéjét: szorosan összekapcsolva egymással a szakaszokat.

Tagadja meg magát

A Lukács 14-ben az Úr azt mondja, hogy aki nem hordozza a keresztjét és nem megy Őutána, nem lehet az Ő tanítványa. A Lukács 9-ben hozzáteszi: „Ha valaki jönni akar én utánam", vagyis ha valaki a tanítványa akar lenni, „tagadja meg magát". Így újabb feltétel jelenik meg, újabb darab a kirakósból. A tanítványság nem áll magában, hanem szerteágazik. Mit jelent megtagadni magunkat? És mikor kell ezt megtennünk: a hitélet végén vagy az elején?

Pál apostol a Filippi 2-ben azt írja, hogy az az indulat legyen bennünk, amely Krisztus Jézusban is volt: Ő, noha Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő. Az az ember, aki nem tagadja meg magát, éppen az ellenkezőjét teszi: Istennel egyenlővé teszi magát, mert ő maga dönti el, mi a jó és mi a rossz.

Ki dönti el tehát, mi a jó és mi a rossz: a Mester vagy én? Ha még én döntök, nem lehetek az Ő tanítványa. A tanítvány követi a Mester tanításait, és mindet elfogadja. Ezért mondta az Úr a Máté 28:20-ban: „tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek". Ő a Mester. Mi pedig nem azért tartunk meg mindent, hogy csak csináljunk valamit. Amikor mindent megtartunk, végbemegy bennünk az átformálódás, és ennek teljesnek kell lennie, nem részlegesnek.

A világosság nem fér meg a sötétséggel

Amikor éjjel a Napfényben ragyogó Holdat nézzük, foltokat látunk rajta. Nincs teljesen megvilágítva. Azok a sötét foltok azok a helyek, ahová a fény nem hatol be, a kráterek, és ott árnyék marad. Az Úr nem akarja, hogy sötét területeink legyenek, hanem hogy teljesen világosság legyünk. Ahol nem fogadjuk el mindazt, amit Ő ad, ott sötétség marad. Isten pedig nem munkálkodik a világossággal is, a sötétséggel is, mert a világosság nem fér meg a sötétséggel.

Miért kell megtagadnunk magunkat? Mert Istennek célja van, és minden az Ő céljának van alárendelve: hogy olyanok legyünk, mint az Úr Jézus. Ha nem tagadjuk meg a saját tanításainkat, akkor valójában azt mondjuk az Úr Jézusnak ott, ahol nekünk nem tetszik: „Légy Te olyan, mint mi."

Vegyünk egy példát a konyhából. Egy asszony harminc éve egy bizonyos módon főzi a levest. Jön valaki, és új receptet hoz ugyanarra a levesre. Valószínűleg megpróbálja elkészíteni. Csakhogy ő két sárgarépát tett bele, a recept pedig csak egyet ír. „Nem, ez nem jó, ez túl kevés. Kettő kell." A szívében kettő kell. Mit kell tennie ennek az asszonynak? Megtagadni magát, és kivenni a régi receptet a szívéből. Így kell nekünk is mindent kivennünk a szívünkből, hogy Ő munkálkodhasson.

Egy kicsit nekem is

Ott van Naámán példája is a 2Királyok 5-ben. Naámán megtudta, hogy Izráel Istene az élő Isten, az igaz Isten, és imádni akarta Őt, ami természetes. De arra kéri Elizeust, hogy engedje meg neki, hogy földet vigyen onnan, és hogy amikor királya bemegy imádni az istenét, ő is

meghajolhasson.

Mi is így akarunk Istennel: „Hagyj nekem egy kicsit a saját életemből is. Hadd imádkozzam a parkban is, mert ott is segítségül hívják Isten nevét." Ez csak egy példa, de a kérdés megmarad: lehetsz-e Isten tanítványa megosztott szívvel? Elfogadja-e Isten az ilyesmit? A tanítványnak meg kell tagadnia magát.

Hogy világosan megértsük, mit jelent az önmegtagadás, nyissuk ki János evangéliumát. Ha nem az Úr Jézust, a Mesterünket tartjuk példaképnek, nem értjük meg, hogyan kell megtagadnunk magunkat.

Amíg meg nem értjük, hogyan tagadta meg magát az Úr Jézus, nem léphetünk be az Ő iskolájába; csak keresztyének maradunk. Egyesek minden este imaórára járnak, mások, ahogy hallottam, reggel hatkor is összegyűlnek. Vasárnap kétszer mennek templomba, talán hetente kétszer böjtölnek, de nem tagadják meg magukat. Használ nekik mindez valamit?

Az Úr Jézus saját életével mutatja meg, mit jelent az önmegtagadás. A János 5:19-ben ezt mondja: „Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanemha látja, hogy az Atya mit cselekszik; mert amiket ő cselekszik, ugyanazokat cselekszi hasonlóképpen a Fiú is."

Változtassunk egy kicsit a szavakon, hogy megértsük, mit kell teljesítenie a tanítványnak, amikor megtagadja magát. Ahol az áll, hogy „Atya", oda tegyük az Úr Jézust, ahol pedig az, hogy „Fiú", oda a tanítványt: a tanítvány semmit sem cselekedhetik önmagától, hanemha látja, hogy az Úr Jézus mit cselekszik; mert amiket az Úr Jézus cselekszik, ugyanazokat cselekszi hasonlóképpen a tanítvány is. Ilyen az Úr tanítványa. Könnyen megjegyezhető meghatározás.

Gondoljunk a lábmosásra. Ma már nem gyakorolják. Ha azt mondom: „Ezzel nem értek egyet", akkor is az Úr Jézus a Mesterem? Vagy Neki kellene tőlem tanulnia? Mondhatom-e még, hogy semmit sem cselekszem önmagamtól? Nevezhetem-e még magam az Ő tanítványának?

Keresztyénnek nevezhetem magam, igen, sőt hiteles keresztyénnek is. Van keresztlevelem, sok mindent tettem, lelkipásztor vagyok, teológiai egyetemet végeztem, könyveket írtam. De Istennel egyenlővé tettem magam. Az Ő tanítványa vagyok? Voltam valaha az Ő tanítványa? És ha sosem voltam, újjászülettem-e valaha? Az újjászületés első napja a tanítványság első napja. Amikor újjászülettem, beléptem a tanítványság, az engedelmesség iskolájába, hogy úgy engedelmeskedjem, ahogyan az Úr Jézus engedelmeskedett az Atyának.

Nem úgy, ahogyan Ádám engedelmeskedett. Ádám is engedelmeskedett az Atyának, de nem mindenben. Éva azt mondta, Isten megparancsolta nekik, hogy ne egyenek a fa gyümölcséből, és ne is illessék azt (1Mózes 3:3). Még többet is akart engedelmeskedni: ne is illessék. Isten csak azt mondta nekik, hogy ne egyenek belőle, hogy meg ne haljanak. Kétségtelenül elszánta magát az engedelmességre. De eljött az ördög a cselével, és Éva már nem engedelmeskedett, hanem Istennel egyenlővé tette magát. És meghalt. Mi pedig engedetlenség által akarunk az életre jutni. Hát nem őrültség ez?

Úgy ítélek, ahogyan hallok

Az Úr Jézus a Lukács 14:26-ban azt mondja, hogy ha valaki nem gyűlöli a saját életét, nem lehet az Ő tanítványa. Milyen életet gyűlöljön? Azt az életet, amelyet függetlenül él, a maga esze és feje szerint: „A testvérek mondják nekem, de én mégis úgy teszek, ahogy gondolom." A Szentírás azt kívánja, hogy engedelmeskedjünk egymásnak és a véneknek, „mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad" (1Péter 5:5). Az ember azt feleli: „Nem akarok alázatos lenni, kevély akarok lenni, nem akarok engedelmeskedni." Akkor azonban Isten ellene áll. „Sebaj – mondja –, de örök életet akarok." Hát nem őrültség ez?

Hogy világos legyen számunkra, hogyan viszonyult az Úr Jézus az Atyához, hogyan maradt meg az Ő akaratában, és mit jelent az önmegtagadás, olvassuk el a János 5 30. versét: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem az Atyának akaratát, aki elküldött engem."

A tanítvány számára az, hogy „amint hallok, úgy ítélek", azt jelenti, hogy Krisztus Igéje szerint ítélek, nem a magam szavai szerint, és nem is az egyházam tanítása szerint. Akkor az ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem az Úr Jézus akaratát. Milyen szép az Ő akaratát keresni! Ellentmondhatsz-e még az Úr Jézus valamelyik parancsának, amikor az Ő akaratát keresed?

Csak akkor lehetséges, ha úgy gondoljuk, hogy az üdvösséghez már nem kell az Igét betöltenünk. Amikor az üdvösséget csupán Isten ajándékának tekintjük annak számára, aki hisz az Úr áldozatában, akkor a parancsolatokat is áthághatod, hiszen azok már nem szükségesek az üdvösséghez. Mire hívtak el minket, és hová jutottunk?

Tanítványságról szóló énekek nincsenek

Azért jutottunk ide, mert Isten Igéjét értelem nélkül, rendetlenül tanulmányoztuk. Mit jelentett nekem a „tanítvány" szó? Egy egyszerű szót a Bibliában, minden érték nélkül. Pedig az értéke óriási. Ha ezt nem értem meg és nem jutok el idáig, semmi sem történik. Az Úr Jézus a Lukács 14:33-ban ezt mondja: „Ekképpen azért valaki közületek, aki el nem hagyja minden vagyonát, nem lehet az én tanítványom." Mi pedig azt feleljük: „Sebaj. Nem vagyok tanítvány, de keresztyén vagyok. Az is valami."

Több mint húsz évvel ezelőtt, amikor a Bibliában a tanítványságról olvastam, nem találtam benne magamat. Azt képzeltem, hogy a tanítványok az Úr Jézus különleges osztálya, egy elit csoport, amely mindenben követi Őt, mi, többiek pedig csupán keresztyének vagyunk. Azt mondták nekünk, hogy a Jelenések 14 százegyvennégyezre azok, akik követik a Bárányt, akárhová megy. Mi, többiek, a laikusok, ahogy mondani szokás, gyülekezetbe járunk, imádkozunk, és mi is bejutunk az Úr irgalmából, az Ő áldozata által. És akkor nem marad más, mint hogy folyton azt énekeljük: „Áldozatod, áldozatod megmentett engem." Tanítványságról szóló énekek nincsenek.

A kérdés megmarad: elhívott-e minket az Úr arra, hogy tanítványok legyünk, vagy nem? Pál apostol ezt írja a Filippi 2:5-ben: „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, amely volt a

Krisztus Jézusban is.” Noha Isten Fia volt, az Úr Jézus nem tette magát Istennel egyenlővé, hanem megalázta magát, és szolgai formát vett fel. Ez az az indulat, amelyre minket is elhívtak.

Nem az olvasás által leszünk a barátai

Így kell tanulmányoznunk Isten Igéjét. Ne álljunk meg az olvasásnál, hogy napi egy fejezettel elégítsük ki Istent. Reggel olvasok, este olvasok, iszom és táplálkozom az Igéből, ahogy mondani szokás, de minden haszon nélkül magam számára, csak hogy Isten elégedett legyen. Vajon elégedett-e Isten pusztán azért, mert olvasok?

Ábrahámnak nem volt mit olvasnia, mert az ő idejében még nem voltak írások. És mégis, hogyan élt? Minek nevezték? Isten barátjának. Eltitkolhatok-e valamit a barátom elől? Nem, hiszen a barátom. Legyünk tehát Isten barátai. De nem az olvasás által leszünk a barátai.

A Máté 10:34–39-ben az Úr Jézus ezt mondja: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja között, a leány és az ő anyja között, a meny és az ő napa között. És az embernek ellenségei az ő tulajdon háza népe lesznek. Aki inkább szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám; és aki inkább szereti fiát vagy leányát, hogynem engem, nem méltó én hozzám. És aki fel nem veszi az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám. Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.”

Ahol az áll, hogy „nem méltó én hozzám”, oda zárójelben odaírhatjuk: „nem lehet az én tanítványom”. A versek melletti utalások éppen oda vezetnek: a 38. vers a Lukács 9:23-ra és a Lukács 14:27-re utal, a 37. vers pedig a Lukács 14:26-ra.

Mire hív itt minket az Úr, ha nem teljes odaszánásra? Nagy problémáink lesznek otthon. Sokan közülünk a házi békességet választják, még ha lanyhábbá válnak is az Úr Jézus iránt. De lehet-e így Vele? Lukácsnál azt olvassuk: „aki nem gyűlöli”, itt pedig: „aki inkább szereti… hogynem engem”. A szavak kissé eltérnek, de az Úr Jézus tanítása ugyanaz: „aki fel nem veszi az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám”.

Ugyancsak Máté 10-ben, a 24. és 25. versben látjuk a tanítványság célját: miért hív el minket az Úr tanítványnak, és miért küld, hogy tanítványokat tegyünk. „Nem feljebb való a tanítvány a mesterénél, sem a szolga az ő uránál. Elég a tanítványnak, hogy olyan legyen, mint az ő mestere, és a szolgának, mint az ő ura.”

Célunk az, hogy olyanok legyünk, mint a Mesterünk. Mindent, amit ma teszek, az Úr Jézushoz mérek, és megkérdezem magamtól: olyan vagyok-e, mint Ő? Tévedés azt hinni, hogy jobb vagyok. Vegyük például a hosszútűrést. Azt szokás mondani, hogy amikor elfogyott a türelmed, akkor jön a hosszútűrés. De mit jelent ez a mi fejünkben? „Tűrök, tűrök, tűrök…” A mondás szerint: lassú víz partot mos. Sokáig tűrünk, szelídek vagyunk, de amikor egyszer elfogy a türelem, nagy kárt teszünk.

Mi is elég sokáig tudunk tűrni. Amikor azonban az Úr Jézus ábrázatát állítjuk magunk elé, megváltozik a kérdés: kiként kell tűrnöm? Nem úgy, mint ez vagy az, hanem úgy, mint az Úr Jézus. Ő mindvégig tűrt, és egyáltalán nem nyitotta meg a száját. Oda kell eljutnom: hogy semmilyen kihívásra ne nyissam ki a számat, akár a feleségemtől, akár a szomszédoktól, akár az ellenségeimtől jön. Ez a cél.

Nem tetszik? Akkor jobb, ha feladjuk, mert különben semmi értelme, és hiába veszítünk. Ha nem tetszik nekünk, milyen az Úr Jézus, a Mesterünk, nem fogjuk követni, és nem akarunk olyanok lenni, mint Ő. És ha nem leszünk olyanok, mint Ő, vajon Vele leszünk-e?

János apostol az 1János 3:2–3-ban megmutatja, hogy amikor Ő megjelenik, hasonlók leszünk Hozzá. És hozzáteszi: „És akiben megvan ez a reménység ő iránta, az mind megtisztítja magát, amint ő is tiszta." Nem csak úgy tisztítja meg magát, hogy csináljon valamit, hanem az Ő tisztaságának a mértéke szerint.

Megtisztíthatom a cipőmet a sártól, de jöhet valaki, aki azt mondja: „Mit csináltál? Nem tisztítottad meg." „De igen, megtisztítottam." „Nem, nem tiszta. Még sárfoltok vannak rajta." Megtisztulhatunk kilencven százalékban, és tíz százalék megmarad. Akkor azt mondjuk: „Kicsit szürkés, de majdnem jó." Ez így nem megy. Olyanoknak kell lennünk, mint az Úr Jézus. Ő szeplő, sömörgőzés és bűn nélkül való, semmi tisztátalanság nincs benne. Erre vagyunk elhívva. Ha azonban nincs meg bennünk ez az elhívás, így is megy: vasárnapi keresztyénség.

Minden tökéletes tanítvány

A Lukács 6:40-ben ezt olvassuk: „Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; ha pedig valaki tökéletes, olyan lesz, mint az ő mestere." Erre vagyunk elhívva. Ez a fő gondolat, a „Menjetek, és tegyetek tanítványokká", és erre épül minden igeszakasz.

Erre az alapra kapcsolódik kiegészítésként az újjászületés: milyen feltételei vannak, és miért kell szövetséget kötni. Ehhez kapcsolódik a szövetség, a hitélet és az egyház is. Mi az egyház célja? Miért adatott? Hogy tanítványokat tegyen. Az Efézus 4:11–13 megmutatja, hogy mindennek ugyanaz a célja: „És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából a szolgálatnak munkájára, a Krisztus testének építésére: míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére."

Mit jelent az, hogy „mindnyájan"? Beléptünk a tanítványok iskolájába, amelynek célja a szentek tökéletesítése, míg mindnyájan eljutunk a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Krisztusban pedig lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, ahogyan Pál írja a Kolossé 2:9-ben. Ez a mérce, és ez a magasság, amelyre elhívattunk. Minden dolog Isten e tervének van alárendelve, és az Ő Igéjét is ennek fényében kell tanulmányoznunk.

Pál a Kolossé 1:28–29-ben mutatja meg a célját: „Akit mi hirdetünk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állítsunk elő a Krisztus Jézusban. Amiért fáradok is, tusakodván az ő ereje szerint, amely hatalmasan

munkálkodik én bennem.”

Az Úr elhívott minket, hogy tanítványok legyünk és tanítványokat tegyünk, hogy Őt mindenkinél jobban szeressük, és megtisztítsuk magunkat, amint Ő is tiszta. A tökéletes tanítvány olyanná lesz, mint a Mestere. Az Úr segítsen mindnyájunkat, hogy igaz, tökéletes tanítványi életet éljünk.

Sursa: *Tanítványság: elhívás arra, hogy olyanok legyünk, mint a Mester* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/tanitvanysag-elhivas-arra-hogy-olyanok-legyunk-mint-a-mester